

Měření impedance voltmetrem, ampérmetrem a wattmetrem

Martin Zlámal

© Datum poslední revize 28. října 2013 ĽATEX

Obsah

1	Zadání	2
2	Teoretický úvod	2
3	Schéma zapojení	2
4	Postup měření	3
5	Naměřené a dopočítané hodnoty	3
6	Grafy	4
7	Závěr	5
8	Přístroje	5
Se	eznam obrázků	
	1 Schéma zapojení	2 4 4
Se	eznam tabulek	
	1 Naměřené a dopočítané hodnoty	3

1 Zadání

- 1. Pomocí voltmetru, ampérmetru a wattmetru změřte závislosti L = f(I) a R = f(I) pro danou cívku s jádrem.
- 2. Odvoď te vztahy pro paralelní náhradu měřené impedance.

2 Teoretický úvod

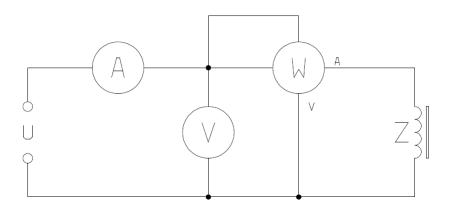
Metody měření impedancí

Impedanci měříme při střídavém proudu, aby nedošlo pouze ke změření činné složky impedance. Měřiti můžeme například voltmetrem, ampérmetrem a wattmetrem, což je způsob řešení v této práci, nebo pomocí tří ampérmetrů, popř. voltmetrů. Impedance se dají také měřit číslicově případně můstkem.

Náhradní zapojení cívky

Náhradním zapojením cívky myslíme zapojení ideální cívky do série s s odporem vlastního vinutí. V takovém případě je $Z=R+jX_L=R+j\omega L$. Velikost impedance je v tomto případě $|Z|=\sqrt{R^2+\omega^2L^2}$ (Pythagorova věta). Pro případ zapojení ideální cívky paralelně k odporu vlastního vinutí by platilo, že $Z=\frac{jX_L\cdot R}{jX_L+R}=\frac{j\omega RL}{R+j\omega L}$. V takovém případě je velikost impedance $|Z|=\frac{|\omega RL|}{\sqrt{R^2+\omega^2L^2}}$ což je obyčejná absolutní hodnota.

3 Schéma zapojení



Obrázek 1: Schéma zapojení

Výše uvedené schéma je schválně vzorové. K měření byl použit jeden přístroj, který kombinoval všechny měřící přístroje dohromady. Nicméně výsledné schéma by bylo poněkud nevypovídající.

4 Postup měření

Obvod zapojíme podle schématu. Nepoužíváme však tři přístroje, ale pouze jeden, který všechny přístroje kombinuje. Na autotransformátoru nastavuje napětí rovnoměrně v rozsahu 0-240V a odečítáme proud a výkon. Následně spočteme impedanci, činný odpor, reaktanci a indukčnost cívky podle níže uvedených vzorců.

5 Naměřené a dopočítané hodnoty

U[V]30 90 120 160 200 240 I[A]0,009 0,020 0,025 0,032 0,038 0,045 $\overline{P}[W]$ 0,066 0,520 0,860 1,390 2,020 2,730 $Z[\Omega]$ 3333,3 4500 4800 5000 5263,2 5333,3 $R[\Omega]$ 814,8 1300 1376 1357,41398,9 1348,2 $X[\Omega]$ $\overline{4308,1}$ $\overline{4598,6}$ 3232,2 4512,25073,9 5160,1 10,23L[H]13,71 14,64 15,32 16,15 16,43

Tabulka 1: Naměřené a dopočítané hodnoty

Velikost impedance spočteme podle vzorce:

$$Z = \frac{U}{I} = \frac{90}{0.02} = 4500\Omega \tag{1}$$

Následně využijeme vzorce pro činný odpor cívky:

$$R = \frac{P}{I^2} = \frac{0.52}{0.02^2} = 1300\Omega \tag{2}$$

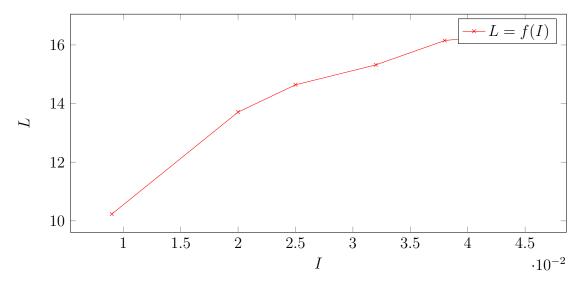
Pro reaktanci cívky využijeme vzorce:

$$X = \sqrt{\left(\frac{U}{I}\right)^2 - \left(\frac{P}{I^2}\right)^2} = \sqrt{\left(\frac{90}{0,02}\right)^2 - \left(\frac{0,52}{0,02^2}\right)^2} = 4308, 1\Omega \tag{3}$$

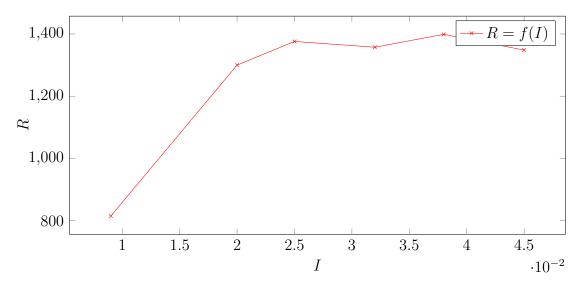
Díky znalosti reaktance cívky můžeme snadno spočítat indukčnost cívky:

$$L = \frac{X}{2\pi f} = \frac{4308, 1}{2\pi 50} = 13,71H \tag{4}$$

6 Grafy



Obrázek 2: Závislost L = f(I)



Obrázek 3: Závislost R=f(I)

7 Závěr

V měření bylo ověřeno, že impedance je skutečně složena z reální části (R) a (X), což odpovídá geometrickému součtu těchto hodnot $(Z = \sqrt{R^2 + X^2})$. To také odpovídá vzorci pro výpočet impedance ze sériového náhradního zapojení $(|Z| = \sqrt{R^2 + \omega^2 L^2})$. Odvození viz teoretický úvod. Z grafů pak lze vyčíst, že se vzrůstajícím proudem narůstá také hodnota indukčnosti cívky a činný odpor cívky. U cívky s feromagnetickým jádrem indukčnost s proudem nejprve vzrůstá ke svému maximu (pro proud, při kterém weber-ampérová charakteristika závislosti magnetického indukčího toku v cívce na protékajícím proudu má tečnu procházející počátkem) a poté klesá.

8 Přístroje

- Multimetr HM S115-2 Hanes, evid. 178687
- Autotransformátor METREL 0-260V, 50-400Hz, evid. 181390
- Cívka s jádrem